קשיין אהדדי אמר רב הונא בריה דרב יהושע

לא קשיא כאן בדלות כאן בדלי דלות ור"ש

בדלות: אלא שאין כ"ג חייב כו": אמר חזקיה

מ"ם דר"ש דכתיב ונכרתה הנפש ההיא

מתוך הקהל מי שקרבנו שוה לקהל יצא זה שאין קרבנו שוה לקהל א"כ נשיא נמי אין

קרבנו שוח לקהל שוח בכפרה דיוח"כ א"כ

כהנים נמי לא שוו לקהל בכפרה דיוה"כ

כהנים שוו לקהל בשאר מצות דשנה כולה

משיח נמי הא שוה בשאר מצות דשנה אלא

אמר רבא אימא הכי מי שחמאתו שוה

ליחידים ומאי ניהו קהל: ר"א אומר הנשיא

מביא שעיר וכו': א"ר יוחנן לא אמר ר' אליעזר

אלא במומאת מקדש וקדשיו הואיל ונאמר

כרת בו כבקבועה אמר רב פפא ה"ג מסתברא

דאי מ"ד ר"א על כולהון קאמר מכדי שעיר

נשיא ופר משיח במקום יחיד לחמאת קאי

ניתני נמי משיח מביא פר בשמיעת קול ובמוי

שפתים אלא מדלא קתני משיח ש"מ אמומאת

מקדש וקדשיו קאי רמשיח פטור א"ל רב

הונא בריה דרב נתן לר"פ ממאי דלמא ר"א

אכולהון קאי ובמשיח סבר לה כר"ע דאמר

משיח פטור בכולן א"ל ור"ע מי פטר ליה מפר

ותו לא מידי א"ר יוחנן מודה ר"א שאין

•

מביא יאשם תני תנא קמיה דרב ששת אשם

תלוי בא על מומאת מקדש וקדשיו א"ל

דאמר לך מני ר"א היא דאמר הואיל ונאמר

בו כרת כבקבועה מייתי נשיא שעיר עליה

והא"ר יוחנן מודה ר' אליעזר שאין מביא

אשם תלוי קשיא:

הדרן עלך הורה כהן משיח:

בהן אמשיח שחמא ואח"כ עבר ממשיחותו

מגדולתו כהן משיח מביא פר והנשיא מביא

שעיר משיח שעבר ממשיחותו ואחר כך

חמא וכן הנשיא שעבר מגדולתו ואח"כ

חמא יכהן משיח מביא פר יוהנשיא כהדיום:

נשיא שחמא ואחר כך עבר

לה כר"ע בחדא ופליג עליה בחדא סבר לה כר"ע בדלי דלות דפטור ופליג עליה :20

ל) [פוכה לו: ושם נפתן], ב) ל"ל אשם
 תלרי, ג) [ויקרל ון, ד) [השוים רש"ש],
 ה) [ויקרל דן, ו) [רש"ש מח"ון, ו) ל"ל
 שעיר, ה) נ"ש מ"ו,

תורה אור השלם

 וְאִישׁ אֲשֶׁר יִטְמֶא וְלֹא יִתְחַטְא
 וְגַבְרתָה הַנְּפֵשׁ הַהִּוֹא מְתּוֹךְ הַקְּהַל בִּי אֶת מִקְדֵשׁ יְיִ טִמֵּא מֵי נִדְּה לֹא זֹרָק עַלִיו טָמֵא הוּא: במדבר יט כ

מוסף רש"י

מוסף רשי הא אמר די אליעוד. קרכן קנוע למשל בעפירה זקרכן קרנע קנול חורק. אלא בעוולה מקדם כי לאל למתועת אלא בעוולת מקדם כי לאל למתועת קול ובכנור שמיים לא לא מרי (שבועות לדה ורו לא מידי. מו ליכל לאקשוי דכר זה (שניו בג. מה.) לון לדון לאמר דכר זה (שניה רה) ליכל לשעיי מידי בכר זה שניה רה) ליכל לשעיי מידי (שנהדרין בה.) לון להקנע בכבר זה לשניה בה.) לין להקנע בכבר זה (שנהדרין בה.) לין להקנע בכבר זה (שנהדרין בה.) לין להקנע בכבר זה (שנה שוה)

(שם סו:). הדרן עלך הורה כהן משיח

תוספות הרא"ש

ל) פי׳ שאין משיח חייב על טו״מ וקדשיו דברי רש״י ז״ל: מי שקרבנו שוה לקהל. שמתכפר עם פקובנו שווי קוויו. שנוונכנו כם זקהל בטו"מ וקדשיו. כדאיתא הקחל בטו מידן שיו. כואיתא ברפ״ק דשבועות. והוא מתכפר בפר: נשיא נמי הא לא שוה לקהל. פרש״י ז״ל שהוא מביא שניר והם מתכפרים בפר. ולא נהירא להרמ״ה ז״ל דהא דאפקי״ רחמנא לנשיא לידון בשעיר מכלל יחידים הוא דאפקי' דלא לייתי כשבה או שעירה בשגגת מעשה גרידתא. אבל מכלל צבור שחטאו מצות כל ימות השנה דכי חטא עם הצבור מתכפר עם הצבור. ואית ספרים דגרסי משיח נמי הא שוה בשעירים) ובשעירה] דכי בעבודת כוכבים בשגגת מעשה שוה לצבור להביא שעירה: אמר יוחנן לא אמר ר"א דנשיא מביא שעיר במקום שיחיד מביא קרבן עולה ויורד. אלא בטומאת קרבן עולה ויורד. איא בטומאת מקדש וקדשיו הואיל ואמר בהן כרת נידון כקבועה. כלומר כשאר דברים שהיחיד מביא עליהם חטאת קבועה דהיינו דבר שזרונו כרת ומביא עליהם יחיד חטאת

שגגתן חטאת דהיינו חטאת קבועה יחיד מביא כשבה או שעירה ונשיא מביא שעיר ומשיח פר וכיון דשעיר דנשיא ופר כהן משיח במקום חטאת קבועה דיחיד קיימי אי אמרת אכולהו קאמר ר"א דנשיא מביא שעיר אע"ג דלית בהו כרת כבקבועה: ניסני נמי משיח מביא פר בשמיעת קול ובטוי שפסים. כי דיניה אע"ג דלי

התני הכי ש"מ דאטומאת מקדש וקדשיו קא"ר אליעזר דנשיא מביא "שעירה הואיל ונאמר בו כרת כבקבועה והאי דלא קתני ומשיח מביא פר בטומאת מקדש וקדשיו הואיל ונאמר בו כרת כבקבועה משום דמשיח פטור לגמרי בטומאת מקדש וקדשיו דסבר לה כר"ש דפוטר: א"ל רב זונה בריה דרב נתן לרב פפה וממחי דלמה ר"ה הכולהו קהי. דנשיה מביה שעיר אפי׳ שלא במקום כרת והאי דלא קתני נמי משיח מביא פר בטומאת מקדש וקדשיו ובשמיעת קול ובטוי שפחים משום דבמשיח סבר לה כר"ע דאמר [ע"א] משיח פטור מכולן משמיעת קול ובטוי שפתים ולעולם אכולהו קאי ר"א דנשיא מבים שעיר: א"ל ר"ע מי פטר. נמי למשיח מפר ^ח (דלמה) כי קא"ר עקיבה משיח פטור מכולן מטומאת מקדש וקדשיו ושמיעת קול ובטוי שפתים כגון להביא קרבן עולה ויורד אבל להביא פר מחייב וכיון דמחייב בפר א"כ ניתני נמי ר"א משיי מביא פר בשמיעת קול ובטוי שפתים אלא מדלא קתני הכי ש"מ דאטומאת מקדש וקדשיו קאי רבי אליעזר דנשיא מביא שעיר הואיל ונאמר בו כרת כבקבועה והא דלא קתני ומשיח מביא פר בטומאת קדש וקדשיו משום דסבר לה כר"ש דאמר [ע"ח] דאין כהן משיח חייב בטומחת מקדש וקדשיו: וחו לא מידי. ותו ליכח למיקשי ולא מידי: א"ר יוחנן. אע"ג לנהקשר זכח נהדי. ה ד יוחס. מע"ב דקאמר ר"א הואיל ונאמר בו כרת כבקבועה דנשיא מביא שעיר כבחטאת כבקבועה דנשיא קבועה מודה ר״א לענין אשם תלוי דלאו לניניה כבחטאת קבועה דכי היכי דאמר לעיל [ח:] אין יחיד מביא אשם חלוי אלא על ספק קבועה ה"נ אין מביא אשם תלוי על ספק טומאת מקדש וקדשיו שאע"פ שנא' בו כרת כבקבועה הואיל ואינה ממש חטאת קבועה אין מביא אשם תלוי: **תני** זנא המיה דרב ששת אשם תלוי בא על ספק טומאת מקדש וקדשיו. הואיל ונאמר בו כרת כבקבועה: א"ל דאמר לך מני ר"א היא דאמר. נשיא מביא שעיר הואיל ונאמר בו כרת כבקבועה וקאמ' דה"ה לענין אשם תלוי: ומי מלית אמרת הכי והא א"ר יוחנן מודה ר"א שאין מביא אשם סלוי: קשיא. דמתני׳ דידך לא מיתוקמא דלא כחד:

בהו כרת כבקבועה: אלא לאו. מדלא

הדרן עלך הורה כהן משיח

השתא יש לומר עבר ממשיחותו ואחר כך חטא מביא פר חטא

ואח"ב וחתר כד עבר ממשיחותו מיבעים נשים חילטריכה לים סלהם דעתד הואיל ועבר מנשיאותו ואחר כך חטא הוי כהדיוט חטא ואחר כך עבר מטיחותו נמי ליהוי כהדיוט קמ"ל. לישנא אחרינא לריכא למימר דחטא ואחר כך עבר ממשיחותו דמביא פר הא כיון דחנא ליה עבר ממשיחותו דמביא פר כל שכן חטא ואחר כך עבר ממשיחותו דמביא פר הא לא קשיא משום דקתני גבי נשיא כי עבר מגדולתו ואחר כך חטא כי הדיוט מייתי סלקא דעתך אמינא כי חטא ואחר כך עבר נייתי נמי כי הדיוט הלכך תנא גבי נשיא שחטא ואחר כך עבר דמייתי כי נשיא ואיידי דחנא גבי נשיא חטא ואחר כך עבר חנא נמי גבי

של חטאו בשנה: שנה: מדני "מש"ת ולא על דבר שודונו באו היי בא והא הו בשיצא והא מקדם אין חיבין אלא על דבר שודונו באו היי בא שואר הו שהאי היי בא שמאר הו בשנה שנה: מרבי "מש"ת ולא על דבר שודונו בא בא בדר שודונו באו בשנה וכן בי אפרו המטאת אף כאן כן וכן הפשיח בשנה מלים לצדור לא מות רדיא לא במור היא מצור מצור היד בעם בעבודת נכושל הא מל צבור בא מות בעבודת נכושל הא מות בעבודת נובש אחר מבצור מייב עשותה אחת מצור היד בעם בעבודת נובש אחר מבצור מייב עשותה אחת מצור היד בעם בעבודת נובש אחר מבעם בעבודת נובש אחר מבעם בעבודת נובש אחר מבעם בעבודת נובש אחר מבעם בעבודת נובש בעבודת נובש אחר מבעם בעבודת נובש בעבודת נובש בעבודת נובש בעבודת נובש בעבודת נובש בעבודת ומבן הבי אומי בעבודת נובש בעבודת ובעבודת בעבודת ובעבודת בעבודת ובעבודת בעבודת בעבודת ובעבודת בעבודת בעבודת ובעבודת בעבודת ובעבודת בעבודת ובעבודת בעבודת ובעבודת בעבודת בעבודת ובעבודת בעבודת ובעבודת בעבודת ובעבודת בעבודת ובעבודת בעבודת ובעבודת בעבודת ובעבודת בעבודת בע

קשיין אהדדי. דקמני אלא שאין משיח [חייב] אטומאת מקדש וקדשיו הא בשמיעת קול ובטוי שפתים חייב: בדלי דלום. משיח פטור מכולהו כדכתיב בשמיעת קול ובטוי שפתים האה לו חובה והאי דקאמר דמשיח חייב בשמיעת זה קרבן אהרן דאין אחרם באה לו חובה והאי דקאמר דמשיח חייב בשמיעם הול ובטוי שפתים כגון בדלות בתורין ובני יונה שעדיין לא בא לדלי דלות:

דר"ש סבר לה כר"ע בחדת. דפטר למשיח מדלי דלות מזה קרבן אהרן ובניו: ו**פליג עליה בחדא.** בדלות דאילו ר"ע פטר ליה נמי בדלות דקאמר שאין מתכפר בעשירית האיפה אין מתכפר בכולן ולר"ש בדלי דלות הוא דאין מתכפר הא בדלות ועשירות מתכפר: **מ"ט** דר' שמעון. דאמר ולא משיח אינו חייב בטומאת מקדש וקדשיו: דכסיב בטומאת מקדש וקדשיו ונכרתה הנפש ההיא מחוך הקהל: מי שקרבנו שוה לקהל. דמתכפר בשל קהל הוא דחייב בטומאת מקדש בשל קהל הוא דחייב בטומאת וקדשיו: יצא. משיח שאין קרבנו שוה דאין מתכפר בשל קהל בכפרת יוה"כ דהוא מתכפר בפר והם בשעיר: א"ב נשיא נמי אין קרבנו שום לקהל. דהוא מביא שעיר והם מתכפרין בפר בשאר ימות השנה ואמאי קתני המשיח לחודיה פטור בטומאת מקדש וקדשיו ולא נשיא ויחיד: ומשני הא לאו מילמא היא משום דהא שוה לקהל בכפרת יוה"כ: אי הרי להנים נמי הא לא שוו לקהל בכפרה דיוה"ל. דמתכפרין בפרו של אהרן וליפטרו בטומאת מקדש וקדשיו: הא לא קשיא משום דכהנים שוו לקהל בשאר מלום דשנה כולה. דמתכפרי עם הלבור בפר הבא על כל המצוח הלכך חייבין בטומאת מקדש וקדשיו: כהן משיה נמי הא שוה לקהל בשאר מצוח. דכל השנה כולה דכי הורה עם הלבור מתכפר עם הלבור וליחייב בטומאת מקדש וקדשיו: אלא אמר רבא אימא הכי. מתוך מי שחטאו שוה ליחידים דמחייבי בשנגת מעשה כיחידים דיחידים שחטאו בשגגת מעשה מייתי כל חד ומאן יחידים קהל דכי חטאו קהל בשגגת מעשה לחודיה בלא העלם דבר מייחו כל חד קרבן דאותן השוה ^{ד)} ליחידים בדבר זה הוא דמחייבי בטומאת מקדש וקדשיו יצא משיח שאין מטאו שוה ליחיד דכי חטא בשגגת מעשה בלא העלם דבר פטור לגמרי משטה צפות בפרק במרא (דף יא) מעשה צפות לקמן בפרק במרא (דף יא) מע״ה י פרט למשיח דאין מגיא בשגגת מעשה והיינו דאמרינן לעיל (דף ז:) יצא משיח שאין אַטאו בשגגה וכיון דאין חטאו שוה ליחיד לפיכך פטור בטומחת מקדש וקדשיו: א"ר יוחנן לא א"ר אליעור. דנשיא מביא שעיר בידיעה יי במקום עולה ויורד: אלא בטומאת מהדש והדשיו הואיל ונאמר בו כרם כבקבועה. כלומר כבחטאת קבועה. דקסבר ר"א דכי היכי דבמקום שחייבים על זדונו כרת ועל

גמ' השתא יש לומר עבר ממשיחותו שגגתו חטאת דהיינו במקום חטאת קבועה נשיא מביא שעיר ה"נ היכא דחייב לה על זדונו כרת ועל שגגתו עולה ויורד מביא שעיר הואיל ודמי לחטאת קבועה לענין כרת אבל בשמיעת קול ובטוי שפתים דאין חייבין על זדונו כרת דלא דתי לתטאת קבועה לא בודון ולא בשוגג מודה ר' אליעור דנשיא אין מביא שעיר אלא קרבן עולה ויורד כהדיוע: אמר רב פפא הכי נמי מספברא דאי ס"ד רבי אליעור. דאמר נשיא מביא שעיר אכולהו שמיעת קול ובטוי שפתים וטומאת מקדש וקדשיו: **מגדי שעיר.** דנשיא במקום חטאת קבועה דיחיד קאי והוא הדין לפר כהן משיח דבמקום חטאת קבועה דיחיד קאי וכדמנן [ע"א] כל מנות שבחורה שחייבין על זדונן כרת ועל

א א מיי׳ פט"ו מהל׳ שגגות הלכה מיי׳ שם הלכה ט: רבינו חננאל

לאשמת העם הרי משיח כצבור: ולא בעבודת כוכבים. כצבור: ולא בעבודת כוכבים. פירוש b) ב״ד עד שיורו לבטל מקצת ולקיים מקצת. מנ״ל דתנו רבנן בספרי לפי שיצאת עבודת כוכבים לידון בעצמה. יכול יהו חייבין על העלם מצוה כולה נאמר כאן אם מעיני העדה ונאמר להלן ונעלם דבר תעדה ונאמר לחלן ונעלם דבר מעני מה לחלן בכיד אף כאן בכיד מה לחלן דבר ולא כל בניד מה לחלן דבר ולא כל בניד מהנף אף כאן דבר ולא כל ביד אלא על העלם דבר עם שגת המששה: מנא הני מילי דאין ביד חייבין וכלא העלם דברן תייד בספרא ישנו. יכול יהר חייבין על שגנת המעשה יהר חייבין על שגנת המעשה אלא על העלם דבר עם שנגת מעשה. וכן המשיח לאשמה הנץ בהשיח לאשמה הנץ בהשיח לאשמה הנץ בהישיח לאשמה הנץ מבידור מוכבים. כרחניא על בספרי לפי שיצואת עבודה מספרי לפי שיצואת עבודה מספרי לפי שיצואת עבודה מספרי לפי שיצואת עבודה מכפרי לפי שיצואת עבודה מכפרי לפי שיצואת עבודה מכפרי היי היי משיח עד ביד על היי ביד מה בספרי לפי שיצואת עבודה מכפרי לפי שיצואת עבודה בריים המביד בריים בספרי לפי שיצואת עבודה בספרי היים לא בעבודה מוכבים. בספרי לפי שיצאת עבודת כוכבים לידון בעצמה. יכול יהו טוכבים לידון בעצמות יכול יהו חייבין על שגגת המעשה שלה. נאמר כאן מעיני ונאמר וכו': אתאן לאוקמא למתניתין מדלא התני משיח בעבודת כוכבים . לעניז שגגת מעשה כרבי ולא רבנן. דתניא בתוספתא משיח בעבוד' כוכבים רבי אומר בשגגת המעשה. פירוש בלא זעלם דבר. וחכ״א בהעלם דבר ושוין שבשעירה כיחיד ושוין שאין מביא אשם תלוי: ודחי׳ שאין מביא אשם תלוי: ודחי וחסברא דונו כרת ושגתו חוסברא דונו כרת ושגתו הוא קייבין בעבודת כוכבים אלא ודא קייבין בעבודת כוכבים אלא תנא ליה בת מצות וה"ה למצות ה"ה מצות ה"ה למצות ה"ה מצות ה"ה למצות החסבר במעגה רב בשגה רב בשגה רב במצות יביה בשגה רב בשגה למורה בשאר מצות יביה בעבודת בשה למורה במצות היב בשבודת במצות לבות בתומה במצות היב בשבודת במצות היב בשבודת במצות היב בשבודת במצות היביה בשבודת במצות היב בשבודת במצות במצ שחטאו בשגנת מעשה לחודה אבאר מצות יביא בעבודת כוכבים על שגגת מעשה לחודה. יצא משיח שחטאו בשאר מצות בהעלם דבר ושוין שבשעירה נדאמרן פירוש שוגגת כדאמרן פירוש שוגגת כדאמרן פירוש שוגגת זה משיח. ס״א מנא לן דכתיב זה משיח. ס"א מנא לן דכתיב ואם נפש אחת אחד יחיד ואחד נשיא ואחד משיח בכלל נפש אחת הם: (שייך לדף ח) ושוין שאין משיח מביא אשם תלוי דכתיב ביה על שגגתו אשר שגג. מי שחטאו בשר אוטם השגג. מי שחטאו בשגגת מעשה לחודה מייתי אשם תלוי. יצא לחודה מייתי אשם תלוי. יצא משיח שחטאו בשגגת מעשה בעבודת כוכבים לרבי אל מי מעשה לחודה. יצא משיח אימא מי שכל חטאו בשגגת בעבודת כוכבים לרבי אל משיח בעבודת כוכבים לרבי אל משיח בעני בשאר בצות העלם דבר. בתיב. וברקינן אין דא"כ נכתוב מרב. וברקינן אין דא"כ נכתוב למוגתו לחודה. אשר שע שכל חטאו בשגגת יצא זה למה לי. אלא הכי קאמר מי שאין כל חטאו בשגגה יצא זה שאר על שגנתו לחודה. אשר שע שכל חטאו בשגנה: מרב"

שאין כל חטאו בשגגה: מתני' אין חייבין אלא על דבר שזדונו